

Sygn. akt II AKa 26/17	Lublin, dnia 21 czerwca 2017 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SA Mariusz Młoczkowski
Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Garwolinie Marcina Ignasiuka

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2017 r.

sprawy **M. P.** syna M. i J. z domu K., urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt II K 99/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od M. P. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że:

I. (**punkt V aktu oskarżenia**) w okresie od czerwca 2014 r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 10 lutego 2015 r. w F., gm. G., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił K. O. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 90 gram za łączną kwotę 2.300 zł, a także innym nieustalonym osobom w/w substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 183 gramy za cenę nie mniejszą niż 20 zł za gram (3.660 zł), w tym:

- w czerwcu 2014 r. udzielił K. O. w/w substancji w ilości 10 gram za kwotę 30 zł za gram (300 zł);

- w lipcu 2014 r. udzielił K. O. w/w substancji w ilości 20 gram za kwotę 25 zł za gram (500 zł);
- we wrześniu 2014 r. udzielił K. O. w/w substancji w ilości 20 gram za kwotę 25 zł za gram (500 zł);
- w grudniu 2014 r. udzielił K. O. w/w substancji w ilości 20 gram za kwotę 25 zł za gram (500 zł);
- w styczniu 2014 r. udzielił K. O. w/w substancji w ilości 20 gram za kwotę 25 zł za gram (500 zł);

przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

a ponadto

w styczniu 2015 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w F., gm. G., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.), udzielił P. M. i D. M. środka odurzającego w postaci marihuany, w ten sposób, że nabił szklana fiolkę posiadaną przez siebie marihuaną w ilości wystarczającej do odurzenia się i przekazał ją wyżej wymienionym do wypalenia,

tj. o przestępstwo określone w art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk,

II. **(punkt VI aktu oskarżenia)** w dniu 11 lutego 2015 r. w F. gm. G., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) posiadał dziesięć woreczków foliowych z zapięciem strunowym z zawartością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości 11,753 grama brutto; zawiniątko z folii z zawartością ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości 4,352 grama brutto, woreczek foliowy z zawartością ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,500 grama oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 1,175 grama zapakowane w dwa woreczki foliowe,

tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.)

Wyrokiem z dnia 6 października 2016r. w sprawie II K 99/15 Sąd Okręgowy w Siedlcach:

I. **(punkt X wyroku)** oskarżonego **M. P.** uznał za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w pkt V, stanowiącego występki z **art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012. 124 z późn. zm.) w zb. z art. 58 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk** i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go i na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w rozmiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 20 (dwadzieścia) zł,

II. **(punkt XI wyroku)** w związku z tym czynem na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek równowartości uzyskanej z jego popełnienia korzyści majątkowej w kwocie 3660 (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt) zł,

III. **(punkt XII wyroku)** uznał go za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w pkt VI, stanowiącego występki z **art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012. 124 z późn. zm.)** i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. **(punkt XIII wyroku)** na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu łączną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. (**punkt XIV wyroku**) na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył temu oskarżonemu na poczet łącznej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach 11 lutego 2015 r. – 15 lipca 2015 r.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca M. P..

Na podstawie art. 425 § 1-3 kpk, art. 427 § 1 kpk, art. 428 § 1 kpk, art. 444 kpk oraz art. 445 § 1kpk zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

w części dotyczącej skazania za czyn wymieniony w pkt 5

- art. 4, art. 7, art. 410 kpk, wyrażającą się w ocenie materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art. 7 kpk, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i często oparte na niedopuszczalnych domniemaniach Sądu, przy jednoczesnym bagatelizowaniu albo całkowitym pomijaniu tych, które przemawiałyby na jego korzyść i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, czego szczególnym wyrazem jest:
- przyjęcie przez Sąd I instancji niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego oraz niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, że oskarżony w okresie od czerwca 2014 r. do 10 lutego 2015 r. udzielił K. O. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 90 gram, a także innym nieustalonym osobom ww. substancji psychotropowej nie mniejszej niż 183 gramy, w sytuacji gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powinna prowadzić do uznania, że oskarżony udzielił łącznie ww. substancji psychotropowej w ilości 100 gram w okresie od listopada 2014 do 10 lutego 2015 r.;
- uznanie za wiarygodne zeznań świadka K. O. z postępowania przygotowawczego, podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu, w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego M. P. oraz ustaleniem Sądu, że 100 g amfetaminy dla jednej osoby byłoby zapasem co najmniej rocznym, powinna prowadzić do uznania, że relacja świadka nie jest wiarygodna i logiczna, z uwagi na rozbieżne zeznania w zależności od etapów postępowania, jak również spójna z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;
- art. 167 kpk i art. 366§1 kpk polegającą na niedostatecznym wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy i braku przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka R. L., na okoliczność transakcji zakupu amfetaminy przez świadka K. O. wskazanych w zeznaniach złożonych przez ww. świadka w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji rozbieżności zeznań w zależności od etapów postępowania, a także w świetle wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. P., co wywarło bezpośrednio wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

co w konsekwencji doprowadziło do:

II. **błędu w ustaleniach faktycznych**, przyjętego za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, polegającego na:

- 1) błędnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego w zakresie udzielania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy K. O. w ilości 90 gram, a także innym nieustalonym osobom ww. substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 183 gramy;
- 2) błędnym ustaleniu początkowej daty czynu zarzucanego oskarżonemu na czerwiec 2015 r., mimo tego iż brak jest wystarczających dowodów na przyjęcie wskazanej wyżej daty;
- 3) bezpodstawnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, co skutkowało brakiem zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności, podczas

gdy dotychczasowy sposób życia oskarżonego, dotychczasowa niekaralności oskarżonego i jego młody wiek, wskazują, że będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa.

III. **rażącej niewspółmierności kary** polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary za czyn opisany w pkt V 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także za czyn opisany w pkt VI 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okoliczności sprawy, a w szczególności uprzednia niekaralność oskarżonego oraz wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary przemawiają za tym, by oskarżonemu wymierzona została kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby;

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

w pkt X

a. ustalenie czasokresu popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu od listopada 2014 r. do 10 lutego 2015 r. wyeliminowanie z opisu czynu udzielenia K. O. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 90 gram, a w pozostałym zakresie ustalenie udzielenia środka psychotropowego w postaci amfetaminy w ilości 100 gram;

b. wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w znacznie mniejszym wymiarze.

w pkt XI

c. dostosowanie wysokości korzyści majątkowej której równowartość podlega przypadkowi do wysokości udzielonej amfetaminy;

w pkt XII

d. obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności;

w pkt XII

e. obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności;

II. orzeczenie warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności połączone z oddaniem oskarżonego pod dozór kuratora.

ewentualnie o:

III. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. P. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji procedował w przedmiotowej sprawie prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w Siedlcach poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 i art. 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego przypisanych mu przestępstw oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tych przestępstw. Sprawstwo M. P. wynika w głównej mierze z dowodów w postaci zeznań świadka K. O. , wyjaśnień A. M., a przede wszystkim w dużej części z wyjaśnień samego M. P., a ich ocena dokonana przez Sąd I instancji zyskała aprobatę sądu odwoławczego.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego M. P. w kontekście chronologii ich składania i zmian w nich zachodzących. Słusznie zauważył , że w postępowaniu przygotowawczym M. P. będąc kilkakrotnie przesłuchanym w charakterze podejrzanego konsekwentnie przyznawał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów a jedyną zmianą w jego wyjaśnieniach było wycofanie się z twierdzeń dotyczących tego , iż środki odurzające nabywał od oskarżonego P. M.. Należy zauważyć , iż oskarżony ten nie tylko formalnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów lecz złożył także wyjaśnienia opisujące okoliczności ich popełnienia. W tej sytuacji pełną aprobatą należy obdarzyć stanowisko Sądu I instancji przyznające walor wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonego (z wyjątkiem dotyczącym zmiany co do osoby od której nabywał on środki odurzające). Sąd ten dokonał także analizy wyjaśnień oskarżonego M. P. składanych w postępowaniu sądowym, w których wycofał się on częściowo ze swych uprzednich twierdzeń i jedynie w części przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a w szczególności podawanych przez niego przyczyn tej zmiany. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie należy w pełni zaaprobować wnioski jakie z tej analizy wyciągnął Sąd I instancji – oczywiście nielogiczne są wyjaśnienia oskarżonego, że nieprawdziwie przyznawał się on do popełnienia czynów , których jakoby się nie dopuścił w tym celu, by zostać skazanym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania skoro będąc w areszcie i korzystając z pomocy obrońcy sam proponował dobrowolne poddanie się karze bezwzględnej pozbawienia wolności. W tej sytuacji w pełni należy podzielić pogląd Sądu I instancji, który nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego składanym na rozprawie (za wyjątkiem tej części, w której przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu , tj. do posiadania środków odurzających).

W tym miejscu należy odnieść się do wywodów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego a dotyczących oceny wyjaśnień oskarżonego M. P.. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni zgadza się z zawartym tam poglądem ilustrowanym stosownym orzecnictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, iż możliwość odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego , w których przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia w sprawie a następnie je odwołał i ich weryfikacji jest wówczas gdy istnieją inne dowody o charakterze bezpośrednim i pośrednim świadczące o winie oskarżonego natomiast nie ma takiej możliwości gdy takich dowodów nie ma. W sprawie niniejszej jednakowoż takie dowody są w postaci wyjaśnień współoskarżonej A. M. oraz zeznań świadka K. O.. Sąd Okręgowy w Siedlcach poddał analizie wyżej wymienione dowody konfrontując je właśnie z wyjaśnieniami oskarżonego M. P.. W szczególności w sposób dokładny a nawet drobiazgowy Sąd ten dokonał analizy treści zeznań świadka K. O. – jednoznacznie stwierdził w jakiej części daje im wiarę oraz w jakiej części waloru wiarygodności im odmawia i stanowisko swe w sposób jasny i logiczny uzasadnił. W szczególności zwrócić należy uwagę , co zresztą czyni Sąd Okręgowy Siedlcach, na szczegóły podawane przez świadka K. O. w postępowaniu przygotowawczym pozwalające na identyfikację sprzedawcy środków odurzających , tj. M. P., jak i ilości sprzedawanych przez tegoż oskarżonego świadkowi narkotyków (pisemne motywy zaskarżonego wyroku k – 952-953). Całkowicie koreluje to z wyjaśnieniami oskarżonego M. P. składanymi w postępowaniu przygotowawczym , w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W całości należy się też zgodzić z analizą dokonaną przez Sąd I instancji dotyczącą treści zeznań świadka K. O. w aspekcie chronologii ich składania i przyczyn zmian w nich zachodzących. Sąd ten uznał za wiarygodne zeznania K. O. składane w postępowaniu przygotowawczym zaś odmówił nadania waloru wiarygodności zeznaniom tego świadka składanym w postępowaniu sądowym i swe stanowisko w sposób jasny i logiczny uzasadnił. Rzeczywiście powody zmiany swych zeznań podawane przez K. O. na rozprawie są całkowicie niespójne, chaotyczne, nielogiczne i nie zasługują na wiarę. W tej sytuacji stwierdzić należy, że to właśnie te dowody w postaci zeznań świadka K. O. i wyjaśnień współoskarżonej A. M. pozwalają na weryfikację przyznania się przez M. P. do popełnienia zarzucanych mu czynów i treści jego wyjaśnień. Dla porządku stwierdzić należy, iż autor apelacji także zauważa istnienie tych dowodów lecz dokonuje wybiórczej analizy ich treści , albo starając się podważyć ich wiarygodność właśnie w oparciu

o domniemania a nie o fakty jak to czyni z zeznaniami świadka (...), np. „trudno sobie wyobrazić aby oskarżony w przeciągu 12 dni miał sprzedać, jak wynika z opisu czynu 83 gramy amfetaminy, w sytuacji gdy poprzednie zakupione środki psychotropowe w ilości 100 gram sprzedał w okresie przeszło 3 miesięcy od listopada 2014 roku do 28 stycznia 2015 roku” albo deprecjonuje ich wartość jako dowodów z tzw. „słyszenia” jak to czyni z wyjaśnieniami A. M.. W tym miejscu zauważyć należy, iż już z wyjaśnień samej A. M. wynika, iż oskarżony dwukrotnie kupował po 100 gram amfetaminy od P. M. w okresie objętym aktem oskarżenia, co przeczy z wyjaśnieniami oskarżonego M. P. składanymi na rozprawie w sprawie niniejszej.

Reasumując: zgadzając się z poglądem skarżącego, iż przyznanie się oskarżonego do winy może być uznane za dowód, gdy nie budzi wątpliwości uznać należy, iż tak jest w przypadku przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów przez M. P. pomimo częściowego odwołania go przed Sądem. Przyznanie to znajduje bowiem potwierdzenie nie tylko w składanych przez niego wyjaśnieniach ale i innych dowodach zebranych w sprawie w postaci zeznań świadka K. O. i wyjaśnień współoskarżonej A. M..

W tej sytuacji w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że sąd pierwszej instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd Okręgowy w Siedlcach spełnił. Wywody obrońcy oskarżonego zawarte w apelacji przedstawiają natomiast alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Natomiast zgodzić należy się z autorem apelacji w kwestii naruszenia przez Sąd I instancji art. 167 k.p.k. i art. 366§1 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka R. L. na okoliczność transakcji przeprowadzanych przez świadka K. O. z oskarżonym M. P.. Z zeznań bowiem świadka K. O. (k – 533v-534) wynikało, iż na miejsce tych transakcji zawoził go przeważnie właśnie R. L.. Uchybienie to zostało jednak konwalidowane w trakcie postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w trakcie którego R. L. został przesłuchany w charakterze świadka (k – 1038v). Zeznania tego świadka jednak nic istotnego do sprawy nie wniosły – stwierdził on, że nie przypomina sobie by zawoził samochodem K. O. w inne miejsce niż miejscowość Huta gdzie mieszkała jego dziewczyna, nic nie wie o tym by K. O. handlował narkotykami lub zażywał narkotyki, nie był świadkiem żadnych spotkań K. O. z innymi ludźmi czy też jakiś transakcji przez niego przeprowadzanych (k – 1038v). Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie zeznania świadka R. L. wobec jego niepamięci czy woził świadka K. O. w inne miejsce niż miejscowość Huta w żadnym razie nie pozwalają na jakąkolwiek weryfikację zeznań świadka K. O..

Już tylko na marginesie powyższego zarzutu zawartego w apelacji zauważyć należy, iż oskarżony M. P. i jego obrońca brali udział w postępowaniu przed Sądem I instancji, wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. L. nie składali, nie wnosili też o uzupełnienie przewodu sądowego.

Przechodząc do kolejnych zarzutów zawartych w apelacji stwierdzić należy, że nie są zasadne podnoszone przez skarżącego zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych dotyczące ilości udzielonej przez oskarżonego substancji psychotropowej w postaci amfetaminy K. O. oraz ram czasowych czynu zarzucanemu oskarżonemu M. P.. Zarzuty te

są ściśle związane z zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy w Siedlcach przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego we wniesionej apelacji, której sąd odwoławczy w żadnej części nie podziela (wcześniejsza część uzasadnienia).

Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby zatem być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający, w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy oskarżonego takich wymogów jednak nie spełnia, a istota zarzutów sprowadza się do lansowania, opartej jedynie na korzystnych dla oskarżonego dowodach, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, dowody, które trafnie zostały obdarzone wiarą przez Sąd Okręgowy, dały podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych zaprezentowanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, także tych kontestowanych przez skarżącego.

Kolejnym podniesionym zarzutem jest zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary wymierzonej oskarżonemu M. P. - uznać należy go za chybiony.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i prowadzić do zmiany orzeczenia w tym przedmiocie. Zmianę taką uzasadnia jedynie "rażąca niewspółmierność", będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której mowa powyżej, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która sprawia, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana (wyrok SN z dnia 30 września 2003 roku, SNO 56/03, LEX nr 471890; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 roku, II AKa 163/06, LEX nr 81392). W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, w niniejszej sprawie powyższa sytuacja jednak nie zachodzi.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego M. P. odpowiednio kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych oraz kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślić również trzeba, że uwzględnił wszystkie okoliczności istotne przy wymiarze kar, zarówno te obciążające, jak i te o korzystnej dla oskarżonego wymowie. Każdą z tych okoliczności należycie przeanalizował i ocenił, a Sąd Apelacyjny w Lublinie ocenę tę w pełni aprobuje. Skarżący nie przedstawił natomiast takich okoliczności, które zmieniłyby jako trafną ocenę wymiaru kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego.

W odniesieniu do oskarżonego M. P. wpływ na wymiar izolacyjnych kar pozbawienia wolności miały przede wszystkim takie okoliczności jak: znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, działanie z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jak również dotychczasową niekaralność i prowadzony ustabilizowany tryb życia a przede wszystkim faktem, iż jest on sprawcą młodocianym a więc zgodnie z art. 54 k.k. podstawowym celem kary wobec takowego sprawcy jest cel wychowawczy. Jeśli chodzi o wymierzoną karę grzywny a także wysokość stawki dziennej Sąd Okręgowy w Siedlcach miał na uwadze okoliczności dotyczące sytuacji życiowej i materialnej oskarżonego M. P. a w szczególności jego możliwości zarobkowe.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Siedlcach miał na uwadze, aby nie przekraczały stopnia winy oskarżonego, który jest w dalszym ciągu wysoki, a jednocześnie by należycie spełniły swoje cele: ogólnie – prewencyjny oraz w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Sąd Okręgowy w Siedlcach także w sposób szczegółowy uzasadnił wymiar łącznej kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu M. P. – podniósł łączność przedmiotową pomiędzy popełnionymi przez niego przestępstwami, ich praktycznie ten sam czas popełnienia i uznał iż w tej sytuacji zasadne jest ukształtowanie kary

łączonej na zasadzie asperacji zbliżonej zdecydowanie do zasady absorpcji niż do zasady kumulacji – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości ten pogląd podziela.

Podnieść w tym miejscu należy, że Sąd I instancji w sposób szeroki rozważał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w tym także przez pryzmat art. 4§1 k.k. tj. korzystności zastosowania dla oskarżonego poszczególnych przepisów zmieniającej się ustawy Kodeks Karny. W sposób prawidłowy ustalił, iż przepis art. 69§1 k.k. w wersji obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 roku wykluczał warunkowe zawieszenie wymierzonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności z uwagi na jej wymiar – ponad 1 rok. Także w sposób prawidłowy przyjął, iż wobec zakwalifikowania czynu M. P. także z art. 65§1 k.k. do ewentualnego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności na podstawie przepisów kodeksu karnego w wersji obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 roku miały zastosowanie art. 69§3 k.k. tak jak do sprawcy przestępstwa popełnionego w warunkach art. 64§2 k.k. czyli iż zastosowanie tej instytucji do oskarżonego musiałoby być uzasadnione wyjątkowym wypadkiem uzasadnionym szczególnymi okolicznościami. I właśnie w tym kontekście Sąd Okręgowy w Siedlcach rozważał zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. P. – uznał, iż takie okoliczności jak dotychczasowa niekaralność, fakt założenia rodziny czy potrzeba priorytetowo wychowawczego oddziaływania na M. P. jako na młodocianego nie są tym wyjątkowym wypadkiem, o którym mówi art. 69§3 k.k. i stanowisko swe uzasadnił, Sąd Apelacyjny w Lublinie to stanowisko podziela.

W kontekście tych rozważań za niesłuszny należy uznać zawarty w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętego za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, co skutkowało brakiem zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności, podczas gdy dotychczasowy sposób życia oskarżonego, dotychczasowa niekaralności oskarżonego i jego młody wiek, wskazują, że będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa. Podnosząc ten zarzut skarżący wskazywał na okoliczności podmiotowe po stronie oskarżonego – jego młody wiek, niekaralność, ustabilizowany tryb życia. Tyle, że wszystkie te okoliczności miał na uwadze Sąd I instancji rozważający tę kwestię, analizował je w aspekcie tej instytucji i doszedł do wniosku, że nie znajduje uzasadnienia jej zastosowanie. Jak już wyżej podniesiono Sąd Apelacyjny w Lublinie rozumowanie to podziela.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że orzeczone wobec oskarżonego M. P. kary jednostkowe i kara łączna nie rażą swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.. Brak zatem podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Tak ukształtowane wobec oskarżonych kary izolacyjne spełnią – w ocenie sądu apelacyjnego - swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania.

W świetle powyższego nie podlegają uwzględnieniu wnioski o zmianę wyroku zawarte w apelacji skarżącego czy też wnioski o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji,

Nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W oparciu o treść art. 627 k.p.k. Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. P. kwotę 600 zł (sześćset) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 20 zł (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków tego postępowania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.